

◆ L'HORA NOVA ◆

El concepte de la disciplina

La realitat ha fet comprendre que, amb l'ajuda del feixisme internacional, els generals traïdors a la República comptaven amb abundant material modern per a fer la guerra contra el poble. Per les ingerències de l'exterior, la traïció que podia ésser fàcilment sufocada per l'aixecament viril de les masses populars, s'ha convertit en una guerra cruel i mortífera en la qual els governs de les nacions imperialistes hi assagen el material en què confien poder plantar cara a les democràcies i al proletariat mundial.

La ferma voluntat de vèncer no abandona, però, als obrers i republicans dels pobles d'Ibèria, que constitueixen el bloc antifeixista, més fort que mai, com més greu sigui el perill. I amb esperit de sacrifici es coordinen les accions i es completa la unitat que ha de donar la força decisiva a l'exèrcit del poble. Per això cal ara insistir en què hi hagi una disciplina, en el front i en la reraguarda, i aquesta disciplina no s'ha de confondre amb la que imposava el codi militar als soldats del rei. No; és un nou concepte el de la disciplina revolucionària. És el principi fonamental dels actes conscients, del sacrifici personal per l'ideal. És la voluntat de vèncer i la sublim abnegació de saber respondre als anhels de la col·lectivitat i defensar-la amb tots els sacrificis que calguin.

Companys llibertaris! Companys socialistes! Companys republicans! Acceptem la disciplina que ens dicta la nostra consciència, en aquestes hores històriques i decisives en què el proletariat dels pobles hispànics defensa l'emancipació dels humils de tot el món, en sagnant lluita contra el feixisme devorador. Per al triomf definitiu del nostre exèrcit popular i per assegurar la pau del món.

EXPECTADOR

LA GUERRA I LA REVOLUCIO

Hi ha molta gent que es creu que la guerra i la revolució són una mateixa cosa i han de saber que són dues accions completament distintes, encara que la una sigui una conseqüència de l'altra. No cal confondre els termes perquè no tenim cap necessitat d'enganyar-nos nosaltres mateixos en un assumpte de tanta importància.

La guerra que reté i esgota totes les energies del país, ens la varen declarar uns individus ambiciosos, la missió dels quals era únicament i exclusiva estar al servei del govern legalment constituït i, per consegüent, al servei del poble que els pagava. De manera que el poble va quedar automàticament situat a la defensiva i, per tant, hem de fer la guerra per força i contra la nostra voluntat, però l'hem de fer, perquè no podem, per dignitat, deixar-nos abatre pels elements facciosos d'aquí i de fora d'aquí, perquè tant facciosos són els uns com els altres.

Com a conseqüència de la guerra que ens han declarat, ha nascut el fet revolucionari en els llocs on la sublevació va quedar vençuda. I Catalunya és un d'aquests llocs, i, per consegüent, ha estat ací on la subversió de valors ha estat feta amb més extensió i més intensitat.

En la primera etapa de tota revolució no és possible encarrilar el poble i, per tant, no es fan totes les coses d'acord amb l'objectiu que pretén obtenir, però ve un moment que s'ha d'imposar un ordre, i la llei que el regula ha d'ésser obeïda absolutament per tothom.

Volem remarcar, però, que tot el que s'ha fet i es pugui fer en nom de la revolució, és una cosa secundària. Una revolució nascuda simultàniament amb la guerra, o més ben dit, feta a espatlles de la guerra, no és mai una revolució victoriosa fins que la guerra sigui guanyada. És després de la guerra que s'ha de fer la revolució, i aleshores té una garantia d'estabilitat que mentre duri la guerra no pot tenir. S'han esmerçat moltes activitats i molt temps i moltes energies per a la revolució i aquestes energies i activitats havien d'ésser esmerçades primordialment per a la guerra.

S'ha reunit vint vegades una Comissió per a dictaminar sobre el canvi d'un nom de carrer o d'un poble, que després ni els veïns afectats se n'assabenten, s'ha perdut molt temps discutint les característiques de l'escut d'una ciutat o d'un poble, s'han fet caminades llargues i costa amunt per enderrocar una creu de terme, s'han gastat milers de litres de gasolina sense cap finalitat pràctica, i, francament, això és perdre el temps, perquè l'únic temps ben esmerçat és el que es dedica a la guerra, perquè tot està supeditat a la guerra.

Amb això pretenim fer comprendre a tothom que la guerra i la revolució són dues coses distintes i que en aquests moments la única cosa important és la guerra, i més important encara és guanyar-la, i per això totes les nostres energies han d'anar dirigides en el mateix sentit, perquè sense la victòria final, la revolució no tindria cap efectivitat.

RAMON VILACÍS